

Sygn. akt II CSK 801/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi P. K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem zaocznym

Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 24 maja 2010 r. sygn. akt I C 394/09

wydanym w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko P. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżącego P. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 156/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia

8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.). Skarżący nie wyartykułował tej przesłanki w sposób należyty. Przede wszystkim, w uzasadnieniu wniosku nie wskazał ani jednego przepisu, który wymagałby wykładni, lub jego stosowanie wywoływałoby rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w kwalifikowany sposób. Dotyczy to także przyjętej przez Sąd Apelacyjny koncepcji, że zaskarżony wyrok zaoczny był nieprawomocny do dnia 25 sierpnia 2010 r. i skarżący wniósł skargę jeszcze w terminie otwartym do wniesienia sprzeciwu. Popierał ją bowiem także po tej dacie, a decydujący jest stan sprawy z chwili wyrokowania. Poza tym, do postępowania ze skargi stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (art. 406 k.p.c.). Z tych względów przyjęcie, że skarga o wznowienie była dopuszczalna nie naruszało prawa w oczywisty sposób. Zasygnalizowany w skardze pogląd, że w sprawie w grę mógł wchodzić wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, nie miał znaczenia, gdyż skarżący z nim nie występował, a tylko jego złożenie mogłoby ewentualnie przełamać przyjętą przez Sądy *meriti* prawomocność orzeczenia. Przede wszystkim zauważyć należy, że skarga została oddalona, gdyż Sądy obydwu instancji oceniły także w sprawie o wznowienie zasadność roszczenia zasądzonego wyrokiem zaocznym.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).